

[V OBLACÍCH]

R.K. LILLEY

R.K. LILLEY

LET

[V OBLACÍCH]

2014

Copyright © 2012 by R. K. Lilley
Translation © 2014 by Alena Horváthová
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu IN FLIGHT,
přeložila Alena Horváthová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-87910-70-2

*Tato kniha je věnována mé matce Lindě,
která ve mně od raného dětství povzbuzovala bujnou fantazii.*

Kapitola 1

Pan Cavendish

Když jsem připravovala kuchyňku v první třídě, nepatrně se mi třásly ruce. Ze spodní přihrádky nápojového vozíku jsem vytáhla láhev chlazeného šampaňského a cítila jsem, jak se celá chvěju. Uvědomila jsem si postavu za sebou. Byl to Stephan.

„Hod' sebou, Bee,“ pobídl mě příkře.

Cítila jsem, jak mi zasunul uvolněný pramen vlasů zpět do drdolu. Navzdory přísnému tónu hlasu jsem věděla, že to myslí dobře. Tím, že jsme v Las Vegas nastoupili přímo do letadla, jsme se vyhnuli otravným bezpečnostním prohlídkám. Znamenalo to, že žádný detektor kovu nezaregistroval sponky ve vlasech, což svědčilo o tom, že můj drdol byl bezchybný.

Ale Stephan kolem mě rád poletoval. Byl to ten nejlaskavější člověk, jakého jsem kdy poznala. A zajisté jediný, kterému jsem dovolila, aby se mě dotkl, i když jen v nevinném gestu.

Toto privilegium si vysloužil dlouholetým a věrným přátelstvím. Byl to můj nejlepší přítel a mnohem víc. Stálý společník, důvěrník, rádce, bývalý spolubydlící a současný soused. Rovněž můj kolega. Byli jsme prostě nerozlučná dvojka.

Občas jsem měla pocit, že jsme skoro jedna bytost, tak jsme si byli blízcí. Ano, v mnoha věcech jsme byli odlišní, to jistě, ale přátelili jsme se tak dlouho, že rozdíly pomalu vymizely.

Nebylo pochyb, že je to nejdůležitější osoba mého života. Když jsem pomyslela na rodinu, jediný člověk, který se mi okamžitě vybavil, byl Stephan.

„V první třídě už máme pět cestujících. Kde mám seznam pasažérů?“ zeptal se.

Beze slova jsem mu ho podala. Já jsem měla ten svůj vložený do kožených desek. Už jsem si ho pročetla. A *to* byl důvod, proč se mi tak třáslы ruce. Žádný jiný důvod, proč být nervózní, neexistoval. Připravovala jsem se na téměř poloprázdný let jen s minimem povinností. Za běžných okolností by se jednalo o nudnou rutinní záležitost.

„Podívej se na 2D,“ povzdychl zasněně Stephan. Jeho poznámka a ten přehnaný povzdech, to se Stephanovi vůbec nepodobalo, ale já jsem znala důvod té náhlé změny. Ten důvod i ve mně probouzel zcela netypickou odezvu.

„Ano, pan Cavendish,“ řekla jsem pokud možno klidným hlasem.

Na rameni jsem ucítila dotek jeho mužné elegantní ruky. „Copak ty ho znáš?“ zeptal se.

„Hm.“ Snažila jsem se působit nevzrušeně. „Letěl s námi už minulý týden charterovým letem, ale tys tady nebyl. Měl nějaké setkání s CEO. Pan Cavendish je totiž majitelem největší sítě hotelů.“

Stephan za mými zády luskl prsty. S lehce nadzvednutým obočím jsem se otočila.

Jeho modré oči, které se střetly s mými, by mohly patřit mému bratrovi, ovšem kdybych nějakého měla. Dalo by se říct, že jsme si byli hodně podobní. Oba jsme měli blondáté vlasy, ačkoliv jeho byly vlnité. Oba jsme byli vysocí a štíhlí, i když on mě o kousek převyšoval. Dokonce naše rysy měly

podobný severský ráz. Ano, klidně jsme mohli být sourozenci. A také jsem o něm jako o bratrovi přemýšlela. Byli jsme si tak blízcí.

„Slyšel jsem o něm! Ten chlap je miliardář! Až to zjistí Melissa, sedne si z něho na zadek a bude k neudržení. Pak už ji z první třídy nedostaneme!“

Snažila jsem se jeho vyličenému obrazu zasmát, ale moc mi to nešlo. Smutné na tom bylo to, že měl pravdu.

Melissa byla jednou ze tří letušek 757. Právě jsme začali pracovat s novou posádkou. Já se Stephanem jsme byli nerozluční, ale ostatní členové posádky se každých pár měsíců měnili. Současná sestava byla ustanovena na tři měsíce a zrovna jsme se začínali poznávat. Prozatím nám to spolu docela klapalo.

Melissa byla tou nejhluchnější osobou v naší posádce, a tak jsme nevyhnutelně začali právě u ní. Patřila k těm dívkám, které se staly letuškami proto, aby se seznamovaly s muži. Nebo lépe řečeno, ulovily bohatého chlapa. Byla u letecké společnosti nová, a tak zákonitě pracovala na hlavní palubě. Jak sama říkala, jen dočasně. Pošilhávala po mé pozici letušky první třídy, a dokonce po Stephanově postu hlavního stevarda.

Stephan a já jsme pracovali v naší malé společnosti už čtyři roky, a tak nám místo v první třídě plným právem náleželo. Melissa nastoupila ani ne před šesti měsíci, což znamená, že ještě nejméně šest měsíců zůstane tam, kde je, a teprve potom může požádat o přesun do první třídy. Poté bude trvat dalších šest měsíců, než její žádosti bude vyhověno, a do té doby si o první třídě může nechat jen zdát.

Místo toho bude čekat na zavolání, připravená zastoupit jakýkoli let, bez sebemenší možnosti si něco dopředu naplánovat. A když konečně dostane pravidelnou linku, bude to nejhorší linka s krátkými nočními přejezdy z letiště přímo do hotelu. Podle toho, co jsem věděla o zlatokopkách, s ni-

miž jsem během dlouhých let pracovala, se nic z toho nehodilo do jejich machinací.

Melissa měla to štěstí, že na příští tři měsíce byla přidělená do naší skupiny. Jednalo se o poklidné lety s pravidelnými nočními přestávkami v New Yorku. Mohli jsme se ubytovat v našem nejlepším hotelu, který stál jen dva bloky od Central Park. Naše posádka už byla zkušená a tak jsme se všichni divili, když se v našem středu objevil nováček. Přesto si Melissa neustále stěžovala a dávala najevo, že ona *patří* do první třídy. Svým neustálým kňouráním pomalu začínala lézt všem na nervy.

Než se Stephan odebral do kokpitu, aby let probral s piloty, povzbudivě mi sevřel rameno. To byl hlavní důvod, proč Stephan byl vedoucí stevard, zatímco já jen letuška první třídy. Nesnášela jsem jednání s piloty. Stephan s nimi vycházel skvěle. Často předstíral, že spolu chodíme, když o mě některý z pilotů projevil zájem nad rámec mých pracovních povinností. Většina z lidí, s nimiž jsme pracovali, si myslela, že patříme k sobě. Stephan to nikdy zcela nepopřel. Začal se tak chovat před mnoha lety a já jsem ho na-prosto chápala. Když totiž řekl rodičům, že je gay, nastaly mu krušné časy, takže se není co divit, že se stal poněkud diskrétnějším.

Bezhlučně jsem otevřela láhev šampaňského a zručně ho rozlila do pěti sklenic. Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Byla jsem zvyklá zvládat jistou dávku nervozity, a i když jsem spíše nervní typ, nedávám to na sobě znát. Jenže na tenhle druh nervozity jsem zvyklá nebyla.

S předstíranou jistotou jsem vyšla z palubní kuchyňky. Když s přehledem dokážu ve výšce deseti tisíc metrů udržet tác plný sklenic se šampaňským, a to dokonce při mírné turbulenci a na osmicentimetrových podpatcích, zcela jistě dokážu obsloužit pár cestujících ve stojícím letadle.

Vedla jsem si docela dobře. Ruka se zklidnila, krok nabyl jistoty, a to všechno dokud jsem nevzhledla od země a nestřetla se přímo s pronikavým pohledem uhrančivých očí pana Cavendishe.

Zdálo se, že za krátkou dobu naší známosti se stalo jeho zvykem upřeně mě pozorovat. Jeho štíhlá elegantní postava si hověla v koženém sedadle krémové barvy s nenucenou lhostejností, která však chyběla jeho pohledu. *Je to právě jeho spalující pohled, který mě tak znervózňuje?* Zřejmě ano. Zřejmě to však mělo také něco do činění s faktem, že to byl nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy poznala. A že jsem jich poznanla spousty. Zosobňoval hned několik typů. Od seriálových hrdinů k filmovým, až po dokonalé modely. K čertu, vždyť Stephan byl také modelový materiál. Jenže tenhle chlap byl prostě nejdokonalejší a nejkrásnější mužský, jakého jsem za svých třiaadvacet let viděla.

Zdál se prostě bezchybný. Možná to bylo jeho dokonalou zlatavou pokožkou v kombinaci s pískově hnědými vlasy, které dopadaly na límec sněhobílé košile. Jeho intenzivní výraz by člověk čekal od někoho s tmavýma očima, ale jeho byly tyrkysové modré s neuvěřitelnou schopností nahlédnout až do duše. Měla jsem pocit, že o mně ví věci, které nemohl vědět.

Když jsem tam stála jako zkoprnělá a upřeně na něho zírala, nenuceně se na mě usmál. Jeho rty vypadaly tak měkké, poddajné, lemující neskutečně bílé zuby. Dokonce i jeho nos byl dokonalý, rovný a bez chybičky. Prostě vypadal skvěle.

Napadlo mě, a to ne poprvé, jak je ten svět nespravedlivý, že jeden člověk vypadá tak dokonale, a navíc je od svých dvaceti let miliardář. Každý, kdo se narodil s takovými výhodami, musí být jistě nesnesitelný. Je zřejmé, že v celém svém životě ani jeden den netrpěl. Jistě mu šlo vždy všechno tak snadno, že se stal arogantní a zhýralý, znuděný věc-

mi, po kterých my ostatní toužíme. Sice nic z toho na něm nebylo patrné, ale jak taky, když byl tak oslnivě krásný.

Rychle jsem přerušila chod svých myšlenek. Věděla jsem, že jsem nespravedlivá. Vždyť toho muže vůbec neznám a nemám právo soudit ho jen proto, jak vypadá a že vím, že je miliardář. Až doposud jsem si neuvědomila, jak dokážu být zahořklá k těm, kteří měli v životě více štěstí než já. Moje vlastní výchova byla drsná a brutální, na vlastní kůži jsem zažila, co to je chudoba, ale to mi nedává ani to nejmenší právo odsuzovat někoho jen proto, že je ke mně zdvořilý. Opakovala jsem si to stále dokola, ale nic to neměnilo na faktu, jak silně mě přitahoval. Ten nechtěný pocit ve mně vyvolával touhu otočit se na podpatku a utéct.

Ztěžka jsem polkla ve snaze zvlhčit náhle vyschlé hrdlo. „Vítejte, pane Cavendishi.“ Snažila jsem se zdvořile kývnout hlavou na pozdrav, ale při tom pohybu jsem nebezpečně nahnula ták.

Pan Cavendish neuvěřitelně rychle vyskočil ze své ležérní polohy, popadl ták a zručně ho vyrovnal. Zabránil tak hotové katastrofě. S hrůzou jsem pozorovala, jak část šampaňského vystříkla a dopadla na rukáv jeho šedého saka. Ten oblek stál jistě víc, než byl můj měsíční plat.

„Omlouvám se, pane Cavendishi,“ vyhrkla jsem celá bez dechu, což jen přispělo k mé nervozitě.

Prsty volné ruky si prohrábl rovné pískově plavé vlasy. Bylo to neuvěřitelné, ale hedvábné prameny se ihned vrátily na své místo. Takové vlasy má jen supermodel. K čertu s ním.

„Nic se neděje, Bianco,“ uklidňoval mě sametově hlubokým hlasem. Dokonce i jeho hlas byl nespravedlivě dokonalý. Překvapilo mě, že si zapamatoval mé jméno.

Galantně vyrovnal ták, a když jsem ho ujistila, že mám vše pod kontrolou, zase ho pustil.

Odmítl skleničku, kterou jsem mu nabízela, a já jsem si vzpomněla, že ani minule se nedotkl žádného alkoholu.

„Jen trochu vody,“ řekl s vřelým úsměvem.

Dokončila jsem nabídku šampaňského a vzhledem k tomu, že jsem stále měla jen pět cestujících, mi to netrvalo příliš dlouho.

Odložila jsem tác do kuchyňky a vrátila se, abych posbírala kabáty.

Když jsem se znovu přiblížila k panu Cavendishovi, právě telefonoval, ale i přesto mě sledoval pronikavým pohledem. Naše oči se střetly a já jsem cítila, jak se mi prudce rozbušilo srdce.

„Smím vás poprosit o vaše sako, pane Cavendishi?“ zeptala jsem se roztřeseným hlasem. „Pokusím se vyčistit tu skvrnu od šampaňského a pak vám ho pověším na ramínko.“

Postavil se a vstoupil do uličky, aby se mohl svléknout. Najednou se ocitl tak blízko, až jsem zalapala po dechu. Byla jsem svou vlastní reakcí zděšená. Vždy jsem se považovala za naprostého profesionála a byla jsem na sebe za to hrdá, nicméně má reakce na okouzlujícího pana Cavendishe tedy profesionální rozhodně nebyla.

Navzdory své výšce jsem mu stěží dosahovala po nos. Byl zřejmě stejně vysoký jako Stephan, možná o kousek vyšší. Vedle vyšších mužů jsem vždy byla celá nesvá, ale tento vysoký muž měl na mě zcela jiný vliv. Vzbuzoval ve mně pocit ženskosti. Docela se mi ten pocit líbil, ale byla jsem z něho nervózní.

Svlékl si své drahé sako a podal mi jej. Zůstal jen ve sněhobílé košili s modrou vázankou. Všimla jsem si, že i když je štíhlý, je dobře stavěný a pod košili se mu rýsují pevné svaly. Při pohledu na dokonalost jeho postavy mi vyschlo v ústech.

„Jen mi sako pověste, Bianco,“ řekl mi něžně.

„Ano, pane,“ zamumlala jsem hlasem, který jsem stěží poznávala.

Dokončila jsem obchůzku svého úseku a unikla za závěs palubní kuchyňky, kde jsem urovnávala nápoje v servírovacím vozíku. Pak mi však nezbývalo nic jiného, než opět předstoupit před pana Cavendishe s ukázkou, která je nutná před každým letem.

Upřeně mě pozoroval, pohled modrých očí nikdy nepustil mou tvář. Nechápala jsem, co ho na mně tak fascinuje. Pochopila jsem, že se o mě zajímá, ale proč, to jsem neměla ani tušení. Obvykle, když jsem zaujala nějakého muže, jeho oči jsem cítila na celém těle, nikdy ne ve tváři.

Dnešní ukázka postrádala jakoukoliv eleganci. Byla spíše snůškou nemotorných pohybů. Chvějícími se prsty jsem nešikovně bojovala s každou přezkou. Když bylo po všem a já usedla na místo letušky, připravená k vzletnutí, s úlevou jsem si oddychla. Potřebovala jsem chvíli klidu, abych se vzpamatovala. Jenže mi to nebylo dopřáno. Seděla jsem téměř naproti sedadlu pana Cavendishe. Stálo mě to veškeré úsilí, abych celou dobu, co letadlo stoupalo do vzduchu, uhýbala pohledem a nepodívala se mu do očí.

Kapitola 2

Pan Štědrý

Stephan mi srdečně sevřel ruku. Oba jsme milovali ten pocit, když se letadlo vzneslo do vzduchu. Znamenalo to pro nás příslib něčeho nového. Nových míst. Nových dobrodružství. Letmo jsem se na něho pousmála a rychle jsem vykoukla okýnkem po mé pravé ruce, abych se vyhnula pohledu na pana Cavendishe.

Když jsem se nakonec odhodlala a podívala se jeho směrem, byla jsem překvapená náhlou změnou. Seděl nehnutě jako socha, jeho oči byly jako dva kusy ledu. Sledovala jsem jeho pohled a uvědomila si, že upřeně pozoruje Stephanovu ruku, která mimovolně držela tu mou. Jistě to vypadalo, jako kdybychom byli pár. Já a Stephan jsme tak působili často a ani jednomu z nás to nikdy nevadilo, spíše naopak. Kromě našich blízkých známých a Stephanových milenců si všichni mysleli, že patříme k sobě. Nicméně představa, že si to myslí i pan Cavendish, mi z nepochopitelných důvodů vadila. Přesto to nevysvětlovalo jeho náhlou změnu. Vždyť jsme se stěží znali.

Rychle jsme vystoupali do tří tisíc metrů. Po dvojitém gongu, který oznamoval naši výšku, jsem rychle vstala a začala připravovat horké ručníky, zatímco Stephan, jako obvykle se naklonil těsně za mě, jako by mě objímal, a do ucha mi zašeptal: „Půjdu na hlavní palubu. Mají tam plno.“

Úkosem jsem se na něho podívala. „Za chvíli tady budu hotová a půjdu jim pomoci. Dneska je řada na mně, ne?“

Jednalo se o naši běžnou rutinu. Když totiž v první třídě bylo prázdné a hlavní paluba byla jako vždy plně obsazená, jeden z nás dvou tam zaskočil a vypomohl. Na obsluhu pěti lidí rozhodně nebylo zapotřebí dvou stewardů, ale Stephan vypomáhal minule, takže teď byla řada na mně.

Políbil mě do vlasů a nesouhlasně zakroutil hlavou. „Potřeboval bych s Jakem probrat tu jeho zprávu z minulého týdne. Pomůžu mu a zároveň si o tom promluvíme. Přeju ti hodně štěstí.“ A s těmi slovy zmizel. Ztěžka jsem si povzdychla. Dneska jsem opravdu chtěla pracovat v zadní části. Pomohlo by mi to uniknout před panem Překrásným. Jenže zřejmě mi to skutečně nebude dopřáno, a tak budu muset bojovat.

Když jsem rozdávala horké ručníky, pan Cavendish na mě ani nepohlédl. Proč mi to tolik vadilo? Neměla bych se jím tolik zaobírat.

Rychle jsem obešla cestující a servírovala nápoje. Zdálo se, že pár v zadní části první třídy byli docela velcí pijani, ale druzí dva si dali jen vodu a vypadalo to, že se pomalu ukládali ke spánku. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby usnuli dřív, než skončím s roznáškou občerstvení.

Chopila jsem se servírovacího vozíku a nabízela sýr, kreky a olivový dip. Obejít celou palubu mi nezabralo ani pět minut. Pan Cavendish si vzal malý talířek sýru a vodu, zadní pár totéž, ale poslední dva odmítli a zavřeli oči. A jak jsem předpokládala, dřív než jsem se vrátila do kuchyňky, už spali.

Když jsem sbírala použité talíře, udivilo mě, že dokonce pár, který popíjel koktejly, tvrdě usnul. Takže je jsem odhadla špatně. Byli to pijani, ale i ospalci.

Pan Cavendish byl najednou jediný pasažér, který byl v první třídě vzhůru.

Představa, že jsme sami, byla podivně vzrušující. Závěsy do první třídy byly diskrétně zataženy a světla v celém letadle ztlumena.

V tichosti pracoval na svém laptopu a zdálo se, že není vůbec ospalý. *Bude snad pracovat celou noc?* Nedovedla jsem si představit, že bych s ním měla letět do New Yorku a třeba jen na chvíli si zdřímla. Náš let bude trvat čtyři hodiny a čtyřicet pět minut a teď jsme byli skoro v polovině cesty. Určitě má něco důležitého na práci, protože jinak by alespoň na chvíli zavřel oči a odpočinul si.

Přišla jsem k němu, naklonila se a tichým hlasem, abych neprobudila ostatní cestující, se zeptala: „Můžu vám něco přinést, pane?“

Poprvé, co jsme vzlétli, mi opět věnoval plnou pozornost. „Smím vás o něco požádat, Bianco?“ zeptal se mě uhlazeným tónem hlasu.

Tázavě jsem povytáhla obočí. „Ano, pane. Co pro vás můžu udělat?“

Povzdechl si a ukázal na prázdné místo vedle sebe. „Na chvíli se posadte a povykládejte si se mnou.“

Nervózně jsem se rozhlédla kolem sebe a nevěděla, jak na jeho prosbu reagovat. Posadit se vedle pasažéra bylo krajně neprofesionální, ale požádal mě o to a byl jediný cestující, který byl v oddělení první třídy vzhůru.

„Sedněte si, Bianco. Nikomu to nebude vadit.“ Líbí se mi způsob, jakým vyslovuje mé jméno. Miluju to, a právě to mě znervózňuje. Jeho tón hlasu byl skoro intimní, jako by mě hladil.

Zhluboka jsem se nadechla a konečně se vedle něho posadila. Mírně jsem se k němu natočila, ruce složené v klíně, a nervózně jsem si uhlazovala šedou látku sukně.

„Patříte se Stephanem k sobě?“ zeptal se bez okolků, když jsem k němu vzhledla.

Na chvíli jsem ohromením ztuhla. Něco tak netaktního jsem od něho nečekala. Předpokládala jsem, že tak zaměstnaný muž, který si během dlouhého letu nedovolí ani na chvíli zdřímnout, bude mít zcela jiné myšlenky.

„Ne, pane,“ odpověděla jsem dřív, než jsem si vše stačila promyslet. „Jsme nejlepší přátelé, ale to je vše.“ *Proč mu něco takového říkám?* Zeptala jsem se v duchu sama sebe.

Ohromeně jsem sledovala, jak zvedl elegantní ruku, natáhl ji ke mně a dlouhé štíhlé prsty se něžně obkroužily okolo mého zápěstí. Podívala jsem se mu zpět do tváře a on se usmíval. Hruď se mi zvedala a zase klesala tak prudce, že tento pohyb byl zřetelný pouhým pohledem. Moje prsa nebyla příliš objemná, což samozřejmě vím a určitě to neuniklo ani jeho pohledu. Ale najednou jsem měla pocit, jako by mi ztěžkla s každým nádechem a výdechem. Cítila jsem, jak mi ztuhly bradavky, a byl to příjemný pocit.

Čte mi snad myšlenky? Všimla jsem si, že až teprve teď jeho zrak sklouzl dolů k mým ňadrům. Ostatní muži na ně nepokrytě zírali nebo k nim mluvili hned od začátku, a tak tato změna pro mě byla osvěžující.

Natáhl ruku k úzké pánské vázance mezi mými ňadry a opatrně po ní přešel prstem. Z hrdla mu unikl hluboký povzdech a pak rychle ucukl rukou, jako by se spálil.

Tiše si odkašlal. „A vídáte se s někým?“ zeptal se s pohledem znovu upřeným do mých očí.

Skousla jsem si spodní ret a zakroutila hlavou. Jeho pohled se zaměřil na mé rty. Každý můj pohyb sledoval tak intenzivně, že jsem od něho nedokázala odtrhnout zrak.

„Dobře,“ řekl. *Můj ty bože, skutečně se to stalo, nebo to je jenom sen?* „Když dorazíte do hotelu, asi si potřebujete na chvíli zdřímnout. V kolik vstáváte?“

K čertu, ten na to jde teda zhurta. Bylo to tak neobvyklé, až mě to docela vykolejilo. Většinou kolem mě muži nejdříve nenápadně kroužili, než se odvážili něco víc. Musím

říct, že mi pomalejší způsob vyhovoval podstatně více. Mě to chránilo před trapnými situacemi a je před ztrátou hrdosti. S panem Cavendishem to však bylo jiné. Když se mě tak přímo zeptal, cítila jsem téměř jako povinnost odpovědět mu také na rovinu a pravdivě.

„Obvykle spím tak čtyři hodiny. V sobotu brzy ráno odletáme do Las Vegas, a kdybych spala déle, pak bych byla celou noc vzhůru.“

V hlavě si všechno rychle přepočítal a pak řekl: „Tak v poledne?“

Přikývla jsem a přemýšlela proč. Mohla jsem mu přece jednoduše říct, že s ním nikam nepůjdu. Ani s ním nebudu dělat jiné věci, které má zcela zjevně na mysli...

„Kolem oběda pro vás pošlu auto,“ oznámil. Takže ani se mě nemíní zeptat. Zdálo se, že mi to jednoduše nařizuje. Proč jen mám takový problém vyslovit prosté „ne“?

„My dva si musíme promluvit,“ pokračoval. „Mám pro vás nabídku.“

Slovo nabídka v mých uších rozezvučelo varovný signál a já jsem se konečně vzpamatovala. „Ne, pane Cavendishi. Sice mě váš zájem těší, ale musím odmítnout. Já s vámi na rande nepůjdu.“

Ohromeně zamrkal. Než zkusil další taktiku, chvíli mlčel. „Já jsem vás ale nezval na rande. Tohle jsem opravdu neměl na mysli.“

To je dobře, říkala jsem si v duchu a chlácholila své pošramocené ego. *Samozřejmě že mě nezval na rande*. Zřejmě neprožil jediný den svého života, aniž by nepracoval, takže nějaké randění si ani nemohl dovolit. Najednou jsem chtěla, aby mi všechno vysvětlil, a doufala jsem, že to zabije veškerý nechtěný zájem, který k němu cítím.

„Tak co přesně jste měl na mysli?“ zeptala jsem se chladným hlasem.

Propaloval mě žhavým pohledem, prsty opět klouzal po mé úzké vázance. Ze všech sil jsem musela odolávat nutkání, abych se nepodívala dolů a nekontrolovala, zda ztvrdlé bradavky netrčí i přes látku košile a vesty. „Mám pocit, že my dva jsme velice kompatibilní. Vlastně jsem si tím jistý. Pojdte dneska se mnou na oběd a já vám to dokážu. Pokud ani potom nebudete mít zájem, pak vás samozřejmě nechám být. Slibuju vám však, že vás dokážu zaujmout. Se mnou se budete mít dobře, Bianco. Jsem velice štědrý muž...”

Odtáhla jsem od něho ruku. Nevěděla jsem, co si mám o našem rozhovoru myslet. Bylo mi tak trochu nevolno, ale přitom jsem byla vzrušená, což mě samotnou překvapovalo. „Prosím, už dost,” řekla jsem upjatě. „Ničím takovým mě zaujmout nemůžete, věřte mi. Nevím, čím jsem ve vás vzbudila takový dojem, ale já rozhodně nejsem žádná zlatokopka. Já o vaši štědrost nestojím. Vlastně po vás vůbec nic nechci. Ale na palubě je s námi letuška, která by vám jistě vyhovovala. Pošlu ji za vámi. Té můžete nabízet peníze, nebo co vlastně zahrnuje ta vaše zatracená štědrost. Já vás však ujišťuju, že rozhodně nejsem ten typ, který hledáte.”

Snažila jsem se vstát, ale znovu mě chytil za ruku. Zůstala jsem sedět a hleděla na ruku, která doslova zajala mé zápěstí. „Takhle jsem to vůbec nemyslel, Bianco. Nechtěl jsem, aby to vyznělo tak... nedelikátně. Velmi mě přitahujete a rád bych s tím něco udělal.” Usmál se na mě takovým způsobem, až mi po zádech přejel mráz. Z jeho úsměvu vyzařovala vášeň a živelná touha. „Prosím, poobědvejte se mnou. Všechno v klidu probereme.” Když domluvil, uvolnil mé zápěstí.

„Ne, děkuji, pane Cavendishi.” Rozhodně jsem vstala, odešla do kuchyňky a rezolutně za sebou zatáhla závěs.

Zhluboka jsem dýchala, v duchu počítala do sta a snažila se zklidnit, když se za mnou náhle objevil.